

Roes

Van verbazing haar ogen opentrekken ging niet meteen, maar ze wist gelukkig een tepel van haar moeder te bereiken die nog niet in beslag genomen werd door een slokop. Met zes spenen was er voor een nest van vijf te allen tijde een reservespeen beschikbaar, wat niet wegneemt dat ondanks deze luxe er behoorlijk zal geknokt zijn voor het recht op gulzigheid. Moeder zal zich daar op geen enkel moment aan geërgerd hebben en de onderlinge wedijver verdragen als een normale gang van zaken. De kans om leeg gemolken te worden was onbestaande, want aangedreven door een spinnend motortje dat onafgebroken ronkte draaide haar melkproductie op volle toeren, dus kon ze rustig languit blijven liggen, niet van luiheid, maar welverdiend, zoals rust na een wekenlange dracht en de uiteindelijke verlossing altijd vreselijk welkom is.

De derde worp in haar vierjarige leven had haar opnieuw een stelletje karakters opgeleverd van wie al min of meer te voorspellen was dat ze de kaas niet van hun brood zouden laten eten. Vier zonen en een dochter had ze ter wereld gebracht, geen sinecure, maar soit, het was lente, een prille nog, en omdat in dat jaargetijde zowat alles zich opmaakt voor een nieuwe joie de vivre, had ze met graagte haar duit in het zakje gedaan.

Met het botten van de bomen, de meiklokjes die volop in bloei stonden, allerlei gevogelte dat druk in de weer was ter voorbereiding van een volgende broedperiode, de geur van een

ontluikende lente met vers groeiend gras en maaiers die overal ronkten, nestelde ik me op het platteland met geen weet dat aan de andere kant van het dorp iemand zich afvroeg wat ze in vredesnaam met vijf kittens moest aanvangen. Ik had de dame in kwestie, Therese heette zij, enkele weken tevoren tijdens een expositie leren kennen en een leuk gesprek gehad, zoals dat gaat, pratend over ditjes en datjes, over kunst en poëzie en de zin van het leven. Een interessante madam zo leek me, hoewel smartelijk getekend door het verlies van een nog jonge dochter aan een overdosis drugs. Amper zeventien jaar was dat kind.

Hoe dan ook, toen ik een week in mijn nieuwe stekje woonde, op een flinke boogscheut van haar deur, bracht ze me bij wijze van verwelkoming, een kat. Nauwelijks groter dan een tennisbal was dat ding dat de kleur van een sigarettenfilter had en toch al van verbazing de oogjes had opengetrokken maar nog weinig meer dan vlekken kon zien.

Aan een kat had ik me niet meteen verwacht. Symbolisch voor de zin van het leven zoals ik het al vele jaren praktiseerde zou een fles wijn van een goed jaar logischer geweest zijn, of een bescheiden bierkorf. Nee, een kat. Goed, ik ben een kattenfanaat, mijn kindertijd zat vol met katten, en ook in de jaren nadien leek een kat als vanzelfsprekend aan mijn bestaan verbonden.

Maar ze waren er al vele jaren niet meer, overreden, doodgebeten, vergiftigd, spoorloos verdwenen, veel te vroegtijdig uit mijn leven gerukt, niet één die ik stokoud had zien worden.

Zodoende was een kat als huisdier van mijn verlanglijst geschrapt, onder het motto 'Geen kat meer, geen verdriet meer'. Merci, en bedankt.

Maar het leven beslist.